

Η ΔΙΑΟΛΑΠΟΘΗΚΗ,

ΤΟΜ. Δ΄.

ΑΡΙΘ. 47.

Συνδρομή προπληρωτέα,
 διὰ τοὺς ἑπτὰ τοῦ Κράτους ἀνά
 12 Φύλλ. Σελ. 2.
 Διὰ τοὺς ἐν Ἑλλάδι Δραχ. 4.
 Διὰ τοὺς ἐν Τουρκία. Γρ. 20.

Τιμὴ καταχωρήσεως, ἢ γραμ-
 μὴ ὀβ. παλαιῶς 3.
 Αἱ συνδρομαὶ γίνονται ἐνταῦθα
 εἰς τὸ ὑπογραφεῖον ΚΕ-
 ΦΑΛΛΗΝΙΑΣ.
 Αἱ ἐπιστολαὶ ἐπιγράφονται πρὸς
 τὸν ἐνταῦθα Συντάκην τῆς
 « Δ Ι Α Ο Λ Α Π Ο Θ Η Κ Η Σ »

Κεφαλληνία 30 Νοεμβρίου 1861.

ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΟΗΘΙΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

ΠΕΡΙ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΘΑΝΑΤΟΥ.

To be or not to be that is the question.

— Shakespeare —

Ὁ νεκρὸς τῆς διαλύσεως κώδων κρέμαται ἤδη ὡς ἡ σπάθη τοῦ Δαμοκλέους ἐπὶ τῶν κεφαλῶν μας, ἡ χεὶρ τοῦ νῦν ἀρροστευόντος ἐκτείνεται ἤδη πρὸς τὸ ἀπαίσιον τοῦ σήμαντρον — ἤγγικεν ἡ τρομερὰ ἐκείνη στιγμή, καθ' ἣν, ὁ τελευταῖος τοῦ μοιραίου ἐκείνου σήμαντρον δονισμὸς θὰ εἶνε καὶ ὁ ἔσχατος ἐναγώνιος τῆς πολιτευματικῆς μας ζωῆς παλμὸς.

Ἄχ! κρούσμα φρικαλέον, κρούσμα ἀνδροφόνον, κρούσμα θανάτου καὶ καταστροφῆς! καὶ τί εἶνε ἡ φωνὴ τοῦ κεραινοῦ πρὸς σὲ συμπαραβαλλομένη, καὶ τί τ' ἀσίμαντά του ἀποτελέσματα πρὸς τὰ εἰδικά σου συγκρινόμενα; . To be or not to be that is the question! —

Πλὴν τί εἶνε ἡ ζωὴ, καὶ μάλιστα ἡ πολιτευματικὴ αὕτη ζωὴ, διὰ νὰ εἴμεθα τόσον πρὸς αὐτὴν προσκεκολλημένοι; . Οἱ ἐκ συμφώνου τὴν λέγομεν ἀπάτην, σκιάν, ὄνειρον καὶ ὄνειρον σκιάν, ἐνόσω ἀπομακρυσμένον θεωροῦμεν τὸ τέλος τῆς . . ἀλλὰ φθάνοντες εἰς τὴν κρίσιν ταύτην τοῦ ἀποχωρισμοῦ στιγμῆν . . . ὅταν φαντασθῶμεν ἑαυτοὺς ἐπὶ τὴν ζωογόνον ἐκείνην καὶ θαυμαστὴν χορδήν, τὴν ὡσαύτως ὀχετὸν συνδέουσαν τὸ βαλάντιόν μας πρὸς τὸν σκοπὸν — ὅταν ἰδεασθῶμεν τὴν Κεαδα τῆς ἀποκαταστάσεως εἰς ἣν θὰ ῥοδολήσει τὸ ἄχρι τῆς χθὲς καὶ τῶν ἐπισημῶν μας σκέλεθρον — τότε δὴ τότε ἡ καρτερία μας καταλιμπάνει, ἡ δὲ δεξιὰ καὶ ἡ ἀριστερὰ, περιζωνοῦνται ὡς οἱ δεσφόντες τοῦ Λαοκρόντος τὸ ἄχρι τοῦτο μας σῶμα, μόλις μᾶς ἀφίνοσι ὀλίγων λεπτῶν φωνῆν διὰ ν' ἀνακράζωμεν « Πάτερ εἰ δυνατόν

παρελθέτω ἀπ' ἐμοῦ τὸ ποτήριον τοῦτο, » μόλις τὴν πνιγεράν τῆς ἀγωνίας πνοήν, διὰ νὰ βλασφημήσωμεν τὴν ματαιότητα τῶν ματαιότητων! .

Ἡ πολιτευματικὴ ζωὴ καὶ ὁ πολιτευματικὸς θάνατος, (καὶ διὰ τῶν φράσεων τούτων ἐνοουόμεν τὴν ἐνεργίαν εἰ μὴ τῶν ἐν τέλει ζωὴν, καὶ τὴν ἐκ τῆς ἀρχῆς πτώσιν τῶν) διαφέρουσι τῶν ἀντιστοιχῶν τῶν φυσικῶν φαινομένων, καθ' ὅσον, ἡ μὲν πολιτευματικὴ ζωὴ εἶνε ἐξ ἀνάγκης βραχυτέρα τῆς φυσικῆς, ὡς ἔχουσα πρὸς αὐτὴν τὴν σχέσιν τοῦ μέρους πρὸς τὸ ὅλον, ὁ δὲ πολιτευματικὸς θάνατος, χωρὶς νὰ ἦνε καθ' αὐτὸ θάνατος ὡς ὁ φυσικὸς, εἶνε μολαταῦτα μία τῶν ζωηρωτέρων εἰκόνων του.

Ἀφίνοτες κατὰ μέρος τὴν πολιτευματικὴν ζωὴν τῆς ὁποίας τὴν ἠθικὴν ἔρευναν καὶ φυσιολογικὴν ἐξέτασιν παραιτοῦμεν εἰς τὴν Ἀλήθειαν, καὶ εἰς τοὺς σκεπτικοθεωρητικούς τῆς συντάκτας, ἃς περιορισθῶμεν εἰς τὸ οὐχ ἥττον περισπούδαστον τοῦ πολιτευματικοῦ θανάτου φαινόμενον. Τὸ φαινόμενον τοῦτο, καὶ ἐπιπολαιῶς ἐπισημαστέον, παριστᾷ πολλὰς εἰδικὰς περιπτώσεις καὶ μερικὰ τινὰ φαινόμενα, ἅτινα ἐν συντόμῳ θέλομεν ἐκ τοῦ προχείρου ἐκθέσει, οἱ δὲ ἀναγνώσται, ἕκαστος καθ' ἣν κέκτηται πείραν, ἃς ἐφαρμόζωσι τὰς ἀφηρημένας ταύτας θεωρίας μας :

Καὶ πρῶτον μερικὸν τοῦ πολιτευματικοῦ θανάτου φαινόμενον εὐρίσκωμεν τὴν μεταμόρφωσιν. Ἡ πολιτευματικὴ μεταμόρφωσις ὑπόκειται εἰς τοὺς αὐτοὺς νόμους, ἐπιφέρειάζεται ἀπὸ τὰς αὐτὰς περιστάσεις, καὶ φθάνει σχεδὸν εἰς τὰ αὐτὰ ἀποτελέσματα τῆς φυσικῆς τῶν ἐντόμων, καὶ ἄλλων ζωῶν μεταμορφώσεως, ἔχουμεν ὅθεν καὶ ἐδῶ πολιτευματικὰς χουσαλίδας, μεταμορφουμένας εἰς χάμπαρ, εἰς σκοληκάρια, καὶ τέλος τὰ πάντα εἰς ἀόματα ἀπολήγοντα ἄσπρα.

Τὴν Μετεμψύχωσιν τῶν Αἰγυπτίων, τῶν Ἰνδῶν καὶ Πυθαγορείων, κατανοήσαντες ἤδη θεομ. ἀρχῆς καὶ ἀνοφελούς σχολαστικῆς ἐρευνῆς, μάλιστα δὲ τὴν ἀνευρισκόμεν ὁσμέραι πραγματοποιουμένην ἐν τῷ παράδοξῳ τούτῳ πολιτευματικῷ μας Κόσμῳ; . Πόσοι ἐκ τῆς ἀρ-

Ἐπισημαστέον ὅτι ἡ ἀποκατάστασις εἰς ἣν θὰ ῥοδολήσει τὸ ἄχρι τῆς χθὲς καὶ τῶν ἐπισημῶν μας σκέλεθρον — τότε δὴ τότε ἡ καρτερία μας καταλιμπάνει, ἡ δὲ δεξιὰ καὶ ἡ ἀριστερὰ, περιζωνοῦνται ὡς οἱ δεσφόντες τοῦ Λαοκρόντος τὸ ἄχρι τοῦτο μας σῶμα, μόλις μᾶς ἀφίνοσι ὀλίγων λεπτῶν φωνῆν διὰ ν' ἀνακράζωμεν « Πάτερ εἰ δυνατόν

γῆς πρὸς τὴν ἀρχὴν πάλιν ἔρχονται ὄνοι, Ταύροι, βόες, χοῖροι καὶ ἡμίονοι ἀναγεννώμενοι;

Περὶ τοῦ πολιτευματικοῦ μαρασμοῦ τὸ ὁποῖον εἶνε μᾶλλον σύμπτωμα μεταβάσεως ἀπὸ μίαν εἰς ἄλλην, ἢ εἰδικῆς κατὰστασις δὲν θέλομεν προσῶς ἐπασχοληθῆ, ἄς τὸ ἐξετάσωσιν οἱ ῥιζοσπάσαι τῆς Ἀληθείας, οἵτινες, ὄντες καὶ ἀληθεῖς ῥιζοσπάσαι, ἔχουσι εἰς τὸ ἀντικείμενον τοῦτο ἐνδιαφορώτατον θέμα καὶ μελετικῆς καὶ συζητήσεως.

Καὶ ἄλλοτι περιεργὸν ὄντως φαινόμενον παρατηρεῖται εἰς τὴν φυσιολογίαν τοῦ πολιτευματικοῦ ζώου ἢ νάρκωσις. Ἄν τὸ ζῶον πάθῃ νάρκωσιν ἀφανίζεται ἢ ἀποσύρται πρὸς καιρὸν τῆς πολιτευματικῆς ζωῆς, καὶ διὰ τι διάστημα καιροῦ, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἕττον ἀορίστου, ὑπνώσκει καὶ κοιμάται τὸν ὕπνον τῆς αὐθιγότητος, τὸν ὕπνον τῆς ἀδρανείας, καὶ καθ' οὓς ἰδὴ ἐν τῷ ληθάργῳ του ὀνείρους, ἢ ἐξυπνᾷ καὶ τίθεται πάλιν μετὰ τὰ ζῶα τοῦ εἶδους του εἰς ἐνέργειαν, ἢ ἀπὸ τὸν μανδραγορικὸν ἐκεῖνον ὕπνον μεταβαίνει εἰς τὸν αἰώνιον.

Ἐξ ὅλων τούτων δυνάμεθα νὰ ἐλθῶμεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι, ἐπειδὴ τὸ τεχνητὸν τοῦτο ζῶον ἐνόησε ἐν ἑαυτῷ ὅλας τὰς ιδιότητας, καὶ παριστᾷ ὅλα ὁμοῦ τὰ φαινόμενα ὅλου τοῦ Βασιλείου τῶν ζῶων, καθ' οἵαδὴποτε ἐπόψεις, καὶ εἰς οἰανδήποτε ἐποχὴν ἢ Φυσικῆ Ἱστορίας ἐμελετήθη, δυνάμεθα λέγομεν, ἀδυστάκτως καὶ ἐν πλήρει πεπειθῆσαι νὰ τὸ ὀρίσωμεν: τὸ ζῶον, τοῦ ζῶου, ἔτσι τὸ κατ' ἐξοχὴν ζῶον.

Ἰπάρχει ὅμως, ὑπάρχει καὶ ὁ καθ' αὐτὸ πολιτευματικὸς θάνατος, καὶ ὑπάρχων συνεπιφέρει ὅλα σχεδὸν τὰ ἀποτελέσματα τοῦ φυσικοῦ θανάτου, ἀλλ' ἂν ὁ θεοσκευτικὸς κόσμος ἔχη τοὺς νεκρογέρτας του, ἔχει καὶ ὁ πολιτευματικὸς τοὺς Λαζάρους του.

Τὸ πολιτευματικὸν ζῶον ζῶν μὲν, ἀλλὰ καὶ πνέον τὰς πανουστὰτους αὔρας τῆς παραδόξου του ταύτης ζωῆς, ἐὰν σπουδαίως μελετήσῃ τὸν θάνατον, ὅστις ἀπὸ στιγμῆν εἰς στιγμῆν τοῦ ἐπαπειλεῖ τὴν ὑπαρξίν, δὲν θὰ φοιρῆ ἄραγε ἐνώπιον τῆς ἀπεράντου σειρᾶς τῶν ποικιλοτρόπως συνδιαζομένων δυνάμεων φαινομένων, τῶν ὁποίων ἐν ῥοπῇ ὀφθαλμοῦ δυνατὸν νὰ γίνῃ τὸ ἀθλιωτέρον ἔρμαιον; Ζωὸς εἰμὴ — λέγει τὸ ζῶον — καὶ ἐπὶ γῆνι δέρκων, καὶ μετὰ δύο ἢ τρεῖς μῆνας τί ἄραγε θὰ εἶμαι; Θὰ μεταμορφωθῶ ἄραγε εἰς σκώληκα; Θὰ μετεμψυχθῶ εἰς ὄνον; . . Ὁ ἀποκοιμηθῶ ἴσως, διὰ νὰ ἐξυπνήσω τίς οἶδε πότε; — ἢ νεκρὸς θὰ κείμαι περιμένων τὴν φωνὴν ἐνὸς Μεσσίου νὰ με ἀναστήσῃ; »

Ὁ Κύριος Στόρξ τρομερὸς ἐνώπιόν του παρίσταται, ἀφ' ἐνὸς μὲν κρατῶν τὸ κέρασ τῆς Ἀμαλθείας, ἐξ οὗ ζωὴ καὶ εὐτυχία δύνανται μόνον νὰ προσέλθωσι, καὶ ἀφ' ἑτέρου τὸ κεράτιον τοῦ Σίλβα, τοῦ εἰδεχθοῦς ἐκεῖνου καὶ ἀδυσωπῆτου ἔχθρου πάσης εὐδαιμονίας, τοῦ Ἀμειῶνος τῆς ἀνθρωπότητος ὑπάρξεως, τοῦ φθονητοῦ τῆς ζωῆς! . . τοῦ ἐπὶ μετώπῳ αἰματοσταγεσίου γράμμασι ἐμπελασμένην φροντίαν τὴν μυθηρῶδη λέγειν Ἀνάγκη! Ἀχ! μὴ πρὸς θεοῦ Κ. Στόρξ, μὴ τὸ κεράτιον ἐκεῖνο λαλήσῃς.. Ἀφες τὸν ὀλίγον νὰ ζήσῃ . . ἢ ζωὴ εἶνε τὸσον ἡδέια

καὶ ὁ μισθὸς τὸσον γοητευτικὸς . . Ἀλλ' ὄχι τὸ κεράτιον θὰ ἡγήσῃ τρομακτικώτερον τῆς Ἀθρακαδᾶ θρα διὰ τοὺς μὲν, καὶ εὐχεστότερον στεφλινοῦ ἀκούσματος διὰ τοὺς ἄλλους, θὰ ἡγήσῃ τοῦ καταλῶσαι τὸ παλαιὸν τοῦτο καὶ σαθρὸν οἰκοδόμημα καὶ διὰ τριῶν ἡμερῶν οἰκοδομησάνεον. Μέγας εἰς ἀρμυστῆ, καὶ θυμωστᾷ τὰ ἔργα σου, ἀλλὰ πρόσθετε ἵνα τὸ νέον σου τοῦτο οἰκοδόμημα καὶ θέμεθλα στερεὰ ἔχη, καὶ σκέπην καλὴν, ὁ δ' ἀρχικίων ἔστω ἐκ ξύλου κλοῦ καὶ δυνατῶ, μὴδ' ἐκ τοῦ κοπτομένου καὶ εἰς πῦρ βαλλομένου. Ἄν δὲ τὰ θέμεθλα ἐπιπόλαια, ἢ σκέπη ἐλαφρὰ καὶ ὁ ἀρχικίων σαθρὸς, ἀλλοίμονον Κ. Στόρξ! τὸ οἰκοδόμημά σου ἐπὶ τῆς ἄμμου οἰκοδομεῖται! — πρώτη θεέλλα τὸ κατακρημνίζει, πρώτη καταγίς τὸ ἐξαφανίζει, καὶ εὐτυχεῖς ὅσοι ὑπὸ τὰ ἐρείπιά του δὲν καταχωθῶσι! . .

TEATRO BUCEFALO.

GLI AMINALI CANTANTI.

NEL EBREO DELL' M^o APOLLONI.

Introduzione.

Tempo vi fu che tutte prosperavano
Le bestie ragionando come noi,
E con umano senso conversavano
Asini, gatti, pipistrelli, e buoi;
Ogni un alla sua volta, or a noi tocca
Parlar da bestie con umana bocca!

—o—

Ma pur talvolta contro l' ordinario
Uso del mondo, certi animaletti,
Memori dello stato lor primario,
Dispregiati vedendosi e negletti,
Non potendo più essere parlanti
Animali si spacciano cantanti.

—o—

Di casi tali ogni anno qui succedono
Da noi su cui la musica può tanto,
E l' alme nostre intenerite cedono
All' alma possa del bestial lor canto;
E cani spesso, e gatti, e ciuchi, e buoi
Son proclamati quasi eguali a noi.

ΓΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΔΟΤΟΣ ΣΚΕΝΟΒΗΛΙΟΥΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΙΘΟΥΣΙΟΥ

Vestito alla moresca uno scimiotto,
Con pagana regal prosopoea,

De Mori sale il trono, e per disotto
In pazzi applausi, tutta la platea
Saluta quel campion de' Rangutani
Qual prode Boabdil de' Mauritani.

—o—

Un Elefante avanzasi, s'inchina
A quel macaco, che lo guata bieco,
E su due piedi un' aria arcibovina
Improvisa d'un fiato in tuono cieco.
Rappresenta un Ebreo, e noi Cristiani
Degno nol reputiam di battimani.

—o—

SCENA 2.a

C o r o.

Una frotta di gatte miagolanti,
D'altretant' insegue, grossi gatti,
Escono dalle Quinte, e co' lor canti
Ci voglion rallegrar a tutti patti;
Ma di Gennaro sol i tristi amori
Ci fanno rimembrar que' lieti cori!

C o n c e r t o.

Colla tromba innalzata l'elefante
Si pone ad ascoltar quei canti strani,
Ora in giro, or addietro, ed or avanti
I piedi stende quasi fosser mani,
E muggiante in Ypsilon si stà
Sovra l'empia, dannata sua città.

N o t a.

Cadrebbe qui di dire
Che quella bestia è dotta quant'è grossa,
Che talvolta può farci sbalordire
E dilettrar l'artistica sua mossa,
Ma come non dolerci, e molto, mentre
Esce voce si fioca da tal Ventre?

A T T O P R I M O.

P A R T E P R I M A S C E N A I . a

L a S e r e n a t a.

—o—

Oh! qual mai voce di lontan si sente
Dolce, tradolce, e quasi zuccherina,
Qual armonia m'invase di repente
Il cor che liquefossi in gelatina!
Sotto la cappa d'un bel ciel stellato,
Che bestia canta? — Un innamorato.

—o—

Sotto il veron della sua bella il Moro
In estasi d'amor cantando dice:

« Perchè vuoi tu che in sì rio martoro
Meni la notte? forse a te non lice
Sorgere qual stella e dal tuo verone
D'amor spander su me un'alluvione? »

—o—

R i f l e s s i o n i.

Oh! quante volte, e quante fur veduti
Da veroni gettati bagni tali,
Che ad amanti ancor più risoluti
Mandarono l'amor giù pe' stivali,
Non già in Ispagna, là da' buona gente
Facevano all'amor discretamente.

C o n t i n u a l a S e r e n a t a.

« Co' tuoi bei rai, che tizzi son d'amore,
Il cuore m'incendiasti a poco, a poco,
E quella fiamma che distrusse il core
In testa mi sali, u' a lento foco
Ad amore crudel, vittima grata
Ridussemi il cervello in impanata. »

—o—

« Fontana d'esultanza, d'amor fiume,
Pelago di beltà, mar di delizia
Lascia per poco le tue molli piume,
E vieni a consolar la mia mestizia,
In me t'espandi in liquefatto amore
E spento fia l'incendio del mio core. »

—o—

S C E N A 2 . a

Esce l'amata bianca scimiottina,
A quegli urlacci del amante bruno,
Vestita di celeste mussolina,
Guata quà guata là se vede alcuno,
Chè teme d'esser colta a far la pazza
Con bestia che non è della sua razza.

—o—

R i f l e s s i o n i.

« De gustibus non est » ma Vivadio!
Innamorarsi d'un scimiotto nero
Immaginar non puossi, ne vogli io
Credere che questo fatto fusse vero;
Se Desdemona amò messer Ottello
Vuol dir che non è bello quel ch'è bello.

—o—

Duetto.

S'abbracciano i scimioti, e son già presti
A far quel che le scimie sanno fare,
Quand' ecco l' elefante (il crederesti?)
Che fra le quinte stavali a spiare,
Lancia un ruggito, in si bemolle, tale
Da far volar l' amante senza l' ale.

—o—

SCENA 3.a

L' elefante, ch' alla scimia fa da padre
Con tre bemolli in chiave canta l' aria:
Indegna sei della tua casta madre!
Con questa tromba ben distesa in aria
Saltare ti farò, brutta sgualdrina..
Con simil mostro far la Messalina!?

—o—

Duetto.

Ma padre.. — Taci là. — Padre.. — Ho capito
So che vuoi dir.. — Mi brucia il cu. or—T' intendo,
Io passar ti farò questo prurito
In modo inaudito, in modo orrendo,
Ti turerò... m' intendi, sciagurata!..
Ti turerò la porta dell' entrata!...

—o—

PARTE SECONDA DELL' ATTO 2.o

SCENA 4.a

Riflessioni subbiettive, ed obbiettive su
Ferdinando il Cattolico.

—o—

Animale gentil, cui penzolini
Fra le due gambe lo spadone Ispano
Pende, dimostra agl' altri animaloni
Che se colui arma virumque cano;
Soleva un po' la coda, e facci udire
Le grazie del sonoro tuo garrire.

—o—

Nè il rauco suon della tartarea tromba,
Che chiama gl' usurai nell' inferno,
Nè scoppio, orrendo di fulminea bomba,
Nè espulso, effluvio di ventaccio interno,
Tuonò si fragoroso, a udito umano
Quanto la voce del Monarca Ispano.

—o—

Or chi dirà che baje sono, e fole
L' asina di Balamo, e il ciuco d' oro

Quando piu chiaro videsi del sole
Con quanta compunzion, con qual decoro
Intuonar puossi il Dò, Rè, Mi, Fà, Fà,
Da quella sua Somaria. Maestà?.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ.

— Ηκούσαμεν ὅτι εἰς τὴν ἐν Ληξουρίῳ Πετριτζιον Σχο-
λὴν ὅσον οὕτω προστίθεται ἔδρα Φυσικῆς, γνωρίζομεν τὸ
πρόσωπον ὅπερ μέλλει νὰ τὴν καθέξῃ, καὶ μάλιστα ἀλ-
λοτε αὐστηρῶς, ὡς μὴ ὤφειλεν ἴσως, κατεκρίναμεν ἐκ-
φρασίντου τινὰ περὶ τὰ πολιτικά. Ἀλλ' ὁ Διάβολος ὡς
ἐλέγομεν εἰς τὸ πρόγραμμά μας, δὲν εἶνε ἀσχημὸς ὅσον
τὸν ζωγραφίζουσι, οἶδε ὅθεν ἐν τῇ Ἀποθήκῃ τοῦ
ν' ἀπονέμη ἀμερολήπτως τὸν ἔπαινον ὅπου δεῖ. Ὁ διο-
ρισθησόμενος, καθὼς καὶ ὅσοι ἐκ τοῦ πλησίον τὸν γνω-
ρίζουσι θέλουσιν ἀδιστακτικῶς μετ' ἡμῶν ὁμολογήσει, εἶνε
ἀληθὲς εὖρημα διὰ τοὺς ἀδελφοὺς Ληξουραίους
οἵτινες τοιοῦτοτρόπως θέλουσι ἐπιτύχει ἄνδρα μαθήσεως
οὐ τῆς τυχούσης εἰς διαφόρους κλάδους ἐπιστημῶν καὶ
γραμμάτων. Συγχαίρομεθα ὅθεν τοὺς Κυρίου τῆς Ἐπι-
τροπῆς οἵτινες διὰ τῆς ἐκλογῆς τῶν ταύτης ἀπέδειξαν
ὅτι, μόνον τὴν ἀξίαν καὶ ἰκανότητα ἐπιδιώκοντες, ἀνα-
δεικνύονται ἀνώτεροι προλήψεων καὶ μισαλλοδοξίων ἀνα-
ξίων τοῦ αἵωνος ἐν ᾧ ζῶμεν.

— Καθ' ἃς ἔχομεν βεβαίαις πληροφορίας, ὁ ἐν τινε
ἀρθριδίῳ τοῦ προηγουμένου μας ἀριθμοῦ παράτινος Ν.
Ἀραβαντινοῦ ἐξυβρισθεὶς ἰσρεὺς Π. Θεοδωράτος ἀδίκως
καὶ παραλόγως ἐξυβρίζετο, καθὼ χαίρων τὴν καλλιτέ-
ραν ὑπόληψιν οὐ μόνον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ παρ' αὐτοῦ δι-
οικουμένου ποιμνίου ἀλλὰ καὶ καθ' ὅλην τὴν τοῦ Λη-
ξουρίου καὶ Ἀργοστολίου Κοινωνίαν. Ταῦτα πρὸς ἀπο-
κλήρυξιν τῶν ὄσων ἐν καλῇ τῇ πίστει κατεχωρίσαμεν,
πρὸς τιμὴν τῆς ἀληθείας καὶ ἵνα δοθῇ μᾶθημα εἰς ὅλους
τοὺς λιβελογράφους τοῦ εἶδους τοῦ Ν. Ἀραβαντινοῦ.

— Τί νὰ εἴπωμεν καὶ ἡμεῖς περὶ τῆς πυργοποιίας
τῶν ΚΚ. Περισιτιάνη; Προσοχὴν ἐπὶ τοῦ παρόντος συνι-
στῶμεν εἰς τὸν ἐπὶ τῶν δημοσίων ἔργων Φωτηνάκη ἵνα
μὴ ἐκθέτῃ δωρεὰν εἰς τὴν διάκρισιν τῶν Κλεανθῶν τὴν
ἀξιοπρέπειαν τῆς Κυβερνήσεως.

— Ἄν ὁ Κ. Φ. Ὀδδῆς ὁ συναγωνισθεὶς διὰ τὴν θέσιν
τῆς Ἰταλικῆς γλώσσης δὲν ἦτον Συντάκτικος τῆς Διο-
λοπαποθήκης, ἤθελεν ἡ Διολοπαποθήκη ἐρωτήσει εὐ-
σεβάστως τὴν Ἐπιτροπὴν: — Συνετάξατε τὴν Ἐκθεσιν; —
Ναί, ἀπὸ τῆς 26 Ὀκτωβρίου — Τὴν διεβιάσατε εἰς τὸ
Ἄρχοντεῖον; — Αὐθημερόν. — Διεβιάσθη εἰς τὴν Γερου-
σίαν; — Ἄγνωστον, ἐρωτήσατε τὸν Ἄρχοντα. — Θέ-
λομεν τὸ κάμει προσεχῶς.

ΔΙΑΚΟΒΑΤΕΙΟΣ

Ὁ ὑπεύθυνος Ἐκδότης ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΗΣ ΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ἈΠΟΣΤΡΟΦῆΣ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ « Η Κ Ε Φ Α Λ Λ Η Ν Ι Α .

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

ΑΙ.Σ.Υ.Π.Φ.1.0045